

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne indledningsvis fastslå, at der ikke skal være nogen tvivl om regeringens vilje til at opretholde og forøge den danske bistand til udviklingslandene i overensstemmelse med de målsætninger for omfanget af industrilandenes bistand, som er vedtaget i FN. At bistå udviklingslandene med deres udvikling er måske vores generations vigtigste opgave.

Dette har da også været et fast forankret synspunkt i dansk politik under de skiftende regeringer, og det vidner vores meget betydelige bistandsindsats om. Danmark er, sammen med Norge, Sverige og Holland, at finde blandt de industrialiserede lande, der yder mest bistand pr. indbygger. Dermed er ikke sagt, at vi yder nok, for med de voksende problemer og den tiltagende nød i en lang række udviklingslande er det indlysende, at uanset hvor meget vi øger vores bistand, vil det ikke være tilstrækkeligt.

Jeg vil imidlertid gerne, som jeg tidligere har gjort det, advare imod, at man gør størrelsen af den danske bistandsprocent til et indenrigspolitisk spørgsmål, til en kappestrid mellem partierne her i folketinget, for dertil er sagen alt for alvorlig. Hvis vi ønsker at bevare den nuværende meget brede folkelige forståelse for udviklingsbistanden og den meget brede folkelige opbakning bag udviklingsbistanden, er det bydende nødvendigt, at omfanget af den danske bistand bliver sat i realistisk relation til den til enhver tid herskende økonomiske situation her i Danmark.

For 1985 har regeringen sammen med det radikale venstre aftalt en bistandsprocent på 0,77, og det svarer til ca. 4,4 mia kr. Med den nuværende økonomiske situation i Danmark tror jeg alle kan blive enige om, at der her er tale om et endog meget betragteligt beløb. For de efterfølgende fire år har regeringen foreløbig ønsket at fastholde bistandsprocenten på 0,77, og det skulle ifølge vore beregninger bringe den danske bistand op på godt 5 mia kr. i 1989.

Det følger jo af, at bruttonationalproduktet vokser. Hvis den økonomiske situation i Danmark bedres – og det er som bekendt regeringens mål – siger det sig selv, at rege-

ringen vil være rede til at genoverveje bistandsprocenten, men det må ske på grundlag af en konkret vurdering af situationen på det pågældende tidspunkt, og derfor ønsker regeringen ikke at binde sig til en fast stigning i bistandsprocenten, sådan som det foreliggende beslutningsforslag lægger op til. Det vil jeg gerne begrunde nærmere.

Erfaringerne viser jo med al tydelighed, at den slags aftaler kun bliver overholdt, så længe den økonomiske situation giver grundlag for det. Jeg behøver vel bare at minde om tidligere regeringers spareforslag på dette område, og derfor bliver en sådan fastlæggelse af en stigningstakt for de kommende år ikke et pålideligt instrument i planlægningen af bistanden. Dermed bortfalder efter regeringens opfattelse det væsentligste argument for at aftale en fast stigningstakt og dermed en vigtig begrundelse for det foreliggende forslag, så selv om regeringen altså ikke afviser en stigning i u-landsbistanden i de kommende år, kan den ikke tilslutte sig det foreliggende forslag.

Med hensyn til spørgsmålet om finansiering af flygtninge over bistandsbevillingerne kan der nok være grund til at erindre om, at den daværende regering i 1978 besluttede, at der med virkning fra 1. januar 1979 skulle skabes bevillingsmæssige rammer for, at Danmark hvert år kunne modtage ca. 500 flygtninge. Dette betød en forhøjelse på 170 flygtningepladser, som den daværende regering fandt skulle finansieres over bistandsbevillingerne, og baggrunden for denne beslutning var, at de stigende udgifter til modtagelse af flygtninge måtte ses som en ekstraordinær humanitær indsats til aflastning af udviklingslandene, som befandt sig i den vanskelige situation, som de voksende flygtningeproblemer påførte netop disse lande.

Sidste år blev der opnået en forståelse mellem regeringen og FN's højkommissariat om, at ud af den nævnte flygtningekvota på 500 skulle ca. 400 stilles til rådighed for højkommissariatet til genbosættelse i Danmark af såkaldt inviterede flygtninge, dvs. flygtninge, for hvem højkommissariatet formidler genbosættelse. I 1978 afgav regeringen over for højkommissariatet desuden tilsagn om at ville modtage flygtninge i havsnød, altså de såkaldte bådflugtninge, der blev reddet af skibe under dansk flag, og som ikke kunne opnå asyl andetsteds. Udgifterne til modta-